UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 476. Simplicii Pap. Annus 9. Zenonis Imp. 3. Odoacr. Reg. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

Visual Library

Epiſcopo Auſinienſis Eccleſiæ, ob illicitas ordinationes ab eo habitas, ius ordinandi penitùs abrogauit[a], proximo illud Epiſcopo delegans; & malè diuidentem reditus Eccleſiaſticos, adminiſtratione prorſus interdixit; cùm & more Eccleſiæ conſueto oblationes ita partiendas eſſe præcepit, nempè vt ei ex his vna duntaxat portio deberetur, vna itidem clero, duæ verò in Eccleſiæ fabricam & in peregrinos ac pauperes erogarentur. Planè accidit, vt nulla fermè alia Eccleſiaſtica ſanctio adeò frequens vt iſta, edita, iterata, & inculcata reperiatur, & quæ minus auaritiâ hominum reſiſtente, ſeruata, cuſtoditaquè eſſe noſcatur: præter iſta enim, quæ de eiuſmodi inſtitutione ſunt dicta, Gelaſius, qui poſt Felicem Simplicij ſucceſſorem ſedit, eadem rurſus ingerit atque repetit, & alij Romani Pontifices iterârunt, vt pluribus ſuo loco dicemus.

a Simpl. epiſt. 2. — GAVDENTIO INTERDICTA ORDINATIO.

LXIII. Hoc eodem anno ſub ſecundo Conſulatu Zenonis Auguſti migrâſſe ex hac vita magni nominis Anachoretam Geraſimum, Cyrillus affirmat, eiuſque recenſet præclarè res geſtas, quarum aliquæ ab imprudente auctore ſunt adſcriptæ ſancto Hieronymo. tu ipſas conſule apud diligentem & veritatis cultorem illorum temporum florentem hiſtoricum[b]. Iam verò ad ſequentis anni res geſtas, tranſeamus.

GERASIMI ANACHO. OBITVS. — *b Cyrill. in vita S. Euthymij die 20. Ianuar. apud Sur.*

IESV CHRISTI
Annus 476.

SIMPLICII PAP. Annus 9. — ZENONIS IMP. 3. ODOACR. REG. 1.

I. ANNO, qui ſequitur, Chriſti quadringenteſimo ſeptuageſimoſexto, Baſiliſcus & Armatus creati ſunt Conſules, amboque in Oriente; quod Occidentale Imperium crebris concuſſionibus agitatum, iam ad proximum caſum vacillans, nullum penitùs dederit Faſtis Conſulem: Cùm (vt inquit Caſſiodorus[c]) ſub Odoacre Oreſtes & frater eius Paulus extincti ſunt. Rebellauerunt iſti à Nepote Auguſto, & Auguſtulo Imperij habenas crediderant: ipſe verò Auguſtulus in Lucullano Campaniæ prope Neapolim ſito caſtello ab eodem Rege barbaro eſt relegatus, vt Marcellinus[d] teſtatur: ſicque Occidentale Imperium penitùs collapſum eſt, & deuolutum ad barbaros. Habet Eugipius in epiſtola ad Paſchaſium, hoc tempore Primenium quemdam nobilem Italiæ presbyterum, quòd plurimùm diligeretur ab Oreſte; adeò vt veluti eius pater haberetur, illo occiſo, ad Noricos confugiſſe, potitumque ibi fuiſſe conſortio viri ſanctiſſimi Seuerini. Summam verò rerum conſecutus Odoacer Rex Erulorum, cùm extinctis aduerſarijs Italiæ liberè dominaretur, modeſtè tamen tantâ vſus eſt felicitate: etenim (vt Caſſiodorus teſtatur in Chronico) à purpura, regalibus indumentis, atque à nomine Imperatoris abſtinuit. Regnauit autem annis tredecim abſolutos, & quartumdecimum inchoauit; vt ſanctus Seuerinus olim prædixerat, de quo iſta narrat Eugipius[e]: *Dum memoratum Regem multi nobiles coram ſancto viro humanâ (vt fieri ſolet) adulatione laudarent; interrogat quem Regem tantis præconijs pratuliſſent. Reſpondentibus illis, Odoacrem; inquit vir Dei: Odoacer integer erit inter tredecim & quatuordecim annos videlicet regnum integrum ſignificans.*

c Caſſiod. in Chron. — *d Marcell. in Chron.* — ODOACER REGNAT IN ITALIA. — *e Eugip. in vita S. Seuer.* — S. SEVER. PRÆDICTIO DE TEMPORE REGIS ODOACRIS.

II. *Cæterùm iſte* (idem inquit Eugipius) *potitus iam Italiâ, ſancto Seuerino familiares litteras direxit, rogans, vt quicquid ab eo vellet, peteret; memor illius præſagij, quo eum quondam prædixerat regnaturum. Quibus ſanctus alloquijs inuitatus, Ambroſium quemdam exilio damnatum iuſſit abſolui.* hæc ipſe. Porrò quod ad Ambroſium ſpectat, hunc illum eſſe putamus, qui poſt hæc (vt dicemus anno ſequenti) ſe in Britanniam contulit, & magnis ſumptis ſpiritibus rem egregiam aggreſſus, inſulam illam oppreſſam à barbaris liberauit. ſed de his ſuo loco. Quod rurſus pertinet ad Odoacrem illud planè memoriâ dignum eſt, nullum factum ab eo negotium rebus ſacris, quantumlibet Arianus eſſet: conâti verò poſteà Arianiſmum in Vrbem inferre, reſtitiſſe eidem magno animo Gelaſium Papam, ſuo loco dicemus. Sed & multa petentibus Epiſcopis Orthodoxis eumdem Principem indulſiſſe, teſtatur Ennodius diaconus Ticinenſis; qui dum res geſtas ſancti Epiphanij eiuſdem ciuitatis Epiſcopi narrat, de eodem ait, petijſſe ab Odoacre pro ſuis ciuibus quinquennium indulgentiæ tributorum, quæ Oreſtes tyrannicâ impoſuerat poteſtate; obtinuiſſeque ipſum quæ ab eodem Odoacre petierat.

III. Vides à Deo immiſſum barbarum, qui pauperes ſub intolerabili tributorum faſce depreſſos ſolueret. Hæc ſunt planè, quæ nouus ille huius ſæculi Hieremias, Saluianus videlicet Maſſilienſis Epiſcopus, deplorauit; nimirùm ob durum intolerabileq; Romanorum dominium à Deo vltore euocatos ab extremis Orbis glacialis partibus Erulos maioribus haud adeò cognitos; de quorum habitatione & vultûs colore hæc habet Sidonius in epiſtola ad Lampridium[f]:

Hic glauca Erulus genis vagatur
Imos Oceani colens receſſus
Algoſo prope concolor profundo.

f Sidon. li. 8. epiſt. 9.

Ex quibus planè intelligere valeas, ab irato numine ignotos è longè euocatos barbaros ad cladem Imperij Occidentalis ſub Rege etiam Ariano; qui tamen, ſi non fide Catholicâ, præſtaret certè clementiâ, alijſq; virtutibus Romanos emergentes nouos tyrannos antecelleret.

IV. Sed & vnde etiam ad tantam vindictam progreſſa ſit ira Dei, audi Gelaſium Papam in Andromachum iſta ſcribentem[g] aduerſus eos, qui Lupercalia adhuc eſſe retinenda clamarent, quæ ipſe Romæ à Chriſtianis celebranda penitùs interdixit: *Ego* (inquit) *certè abſoluam conſcientiam meam; ipſi videant, qui iuſtis admonitionibus obedire neglexerint: quod etiam prædeceſſores mei forſitan feciſſe non ambigo, & apud Imperiales aures hæc ſummouenda tentaſſe: & quia auditos eſſe non conſtat, dum hæc mala hodie quoque perdurant, id eo hæc ipſa Imperia defecerunt; ideo etiam nomen Romanorum non remotis etiam Lupercalibus, vſq; ad extrema quæq; peruenit. & ideo ea nunc ſummouenda ſuadeo,* &c. hæc Gelaſius: quibus planè Dei iuſtum iudicium comprobetur, ibi penitùs Romanum Imperium defeciſſe, vbi ad propagandam Romanam Rempublicam inuenta Lupercalia, poſt tot ſæcula Chriſti regnantis, adhuc inſano ſtudio frequentarentur.

DEI VINDICTA IN ROMANOS VNDE PROGRESSA. — *g Extat tom. 1. epiſt. Rom. Pontif.*

V. Quanta autem fuerit hoc anno illata clades Æmiliæ atque Tuſciæ, cæteriſque vicinis prouincijs, in quas primo impetu barbari graſſati ſunt; ex ipſo item Gelaſio iſta accipe[h]: *Quid Tuſcia, quid Æmilia, cæteræq; prouinciæ, in quibus hominum penè nullus exiſtit, vt bellica neceſſitate conſumerentur?* &c. Funeſtiſſimum planè tempus omnibus luctum implacabilem afferens. Quis enim ad tantæ molis ruinam vicinus paries non quaſſatus? Quis tanto Imperij Romani caſu non æquè depreſſus eſt atque proſtratus?

h Gelaſ. in Androm.

VI. Ita quidem, ſi politicum ſtatum conſideres: ſed maiori intelliges eſſe digna ploratu, ſi Chriſtianæ religionis huius temporis damna perpendas. Videre namq; eſt totum Chriſtianum orbem ſub hæreticorum Principum dominio conſtitutum, nullumq; penitùs Catholicum Regem alicui ſaltem exiguæ prouinciæ dominari. Etenim Italiam (vt dictum eſt) Rex Arianus dominio occupat: Gallias itidem Principes Burgundiones & Gothi, ijdemq; Ariani, & Franchi adhuc Gentiles partiti ſunt: Hiſpaniæ pariter Gothôs Arianos dominos patiuntur: Vniuerſa Africa Genſericum dirum tyrannum, Arianumq; perſecutorem ſuſtinet: Vniuerſum verò Orientale Imperium Zenonem Imperatorem Eutychianum hæreticum ſimulatâ perfidiâ bis iniquum experitur.

MISERANDVS CHRISTIANÆ REIPVBL. STATVS.

VII. Quis hæc conſiderans, animum non deſpondens, conſternatus penitùs, mœrorem lacrymis decoctum ſilentio deuoret, dum Eccleſiam vehementioribus vndique vndis propemodùm merſam intelligit? Sed manet terrâ

cœloque firmior diuina promiſſio, quâ portas inferi, vim omnem ſatanicam aduerſus eam minimè præualituram Dominus pollicitus eſt [a]. Fremat igitur quantumuis pelagus, ſæuiant venti, grandines increbreſcant, explodâtq; nubes denſa fulgura, inſuper & deorſum euomant ignes inferi portæ, omneſque in eam rugiant vt feri leones ibi degentes dæmones: ſtabit tamen ſuper ouile Chriſti, & nauicula Petri incolumis apparebit: in qua licet obdormire qui regit eam Dominus videatur, in tuto tamen res eſt, quod ſciamus omnipotentem ventos tandem eum fore increpaturum & mare.

[a] Mat. 16.

VIII. Sed quò magis pauendus fuit huius temporis ſtatus, eò ſolicitiùs ad anteuertenda imminentia vndique pericula, indeſeſſâ paſtorali ſolicitudine Papa Simplicius laborauit. Etenim cùm anno ſuperiore ex relatione fideliſſima monachorum Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ accepiſſet (vt pluribus dictum eſt) Timotheum inuaſorem ſceleſtiſſimum Eccleſiæ Alexandrinæ non ſolùm ab exilio fuiſſe ſolutum, ſed etiam liberè agere Conſtantinopoli, ac vires omnes pro hæreſi propaganda inſumere, fauente clanculo eidem Zenoni ipſo Imperatore; ad eumdem Auguſtum tunc ipſe Romano quidem Pontifice dignam huius anni exordio ſcripſit epiſtolam, prudenter diſſimulans adſcribere ipſi culpam, quem pœnitentem vult perpetrari ſceleris fieri deſtructorem. Quam tibi epiſtolam hîc deſcribendam curauimus; ſic enim ſe habet [b]:

[b] Simpl. epiſt. 2 to. 1 epiſt. Rom. Pontif.

IX. SIMPLICIVS SCRIBIT AD ZENONEM IMP.

Zenoni Auguſto Simplicius Epiſcopus. Cuperem quidem, quantum ad meæ ſpectat deuotionis arbitrium, quâ Principes Chriſtianos iugi verſatione ſuſpicio, debita pietati veſtræ continuis officia deferre colloquijs: Sed cùm ad huius intentionis augmentum etiam ſacræ curæ religionis accedat: ratio mihi negotij potioris incumbit, vt ſimul honorificentiam vobis pronâ mente perſoluam, & cauſas fidei fidenter inſinuem: quia me ad vtrumq; vel dicata trahit clementiæ veſtræ ſemper affectio, vel reſpectus ordinis mei & Apoſtolici moderaminis ſolicitudo compellit.

X. DE TIMOTHEI IMMENSIS SCELERIBVS.

Pandus igitur, glorioſiſſime ac clementiſſime fili Imperator Auguſte, munere ſalutandi; quæ in Eccleſijs Orientis per hæreticorum latrocinio recidiua rurſus dicuntur ſcandala concitari, nec debeo ſilere, nec poſſum. Nam ſicut in meam notitiam feruentium pro fide Catholica detulerunt ſcripta monachorum, comperi Timotheum parricidam, qui Ægyptiacæ pridem vaſtator Eccleſiæ, in morem Cain (vt lectio diuina teſtatur [c]) eiectus à facie Dei, hoc eſt, Eccleſiæ, dignitate ſecluſus, etiam per deſerta vagus, ſceleratæ conſcientiæ diu tormenta paſſurus in exilium proprij erroris abductus eſt, reſumpti priſtini furoris incendijs, conflaſſe nihilominùs agmina perditorum, & Alexandrinæ vrbis Eccleſiam, quam ſacerdotalis prius ſanguine cruentauit, ipſum denuò nunc cruentum depulſione legitimi peruaſiſſe Pontificis: vt cui illa relegationis humilitas iniicere debuerat: ex ijs, quæ impiè geſſerat aculeum pœnitendi, nutriendæ potius otia tribuiſſe videatur atrocioris inſaniæ: quo procul dubio Cain ipſo longè deteſtabilior approbatur: Ille ſiquidem à perpetrato ſemel facinore damnatus abſtinuit, hic profecit ad crimina maiora poſt pœnam.

[c] Gen. 4.

XI. *Nec eo tamen ſcelerum fine contentus, Conſtantinopolitanam inſuper vrbem, recti ſemper dogmatis amore flagrantem (ne quid intentatum populator humanæ ſalutis omitteret) fertur audacter ingreſſus, & à ſuæ conſortibus prauitatis libenter audiſſe ſoli Chriſto debitam vocem, quâ planè non in nomine Domini venire benedictus, ſed diuini culminis vſurpator euidenter eſt monſtratus Antichriſtus: qui cùm etiam à communione Catholica tam laudabiliter eſſe excluſus, per quorumdam priuatas domos, reſperſis humano ſanguine manibus, non diuina ſacrificia, ſed ſacrilegia celebraſſe memoratur: in quo vtique non eſt eius firmata ſuſceptio, ſed conſociorum diuulgata proditio, cum eodem de illa iniquitatis ſede, niſi reſipiſcant, omnimodò caſuros, quem ſicut diabolus pater eius, Altiſſimo ſimilem ſe faciens, æternam ſibi perfidus conſtruere non deſinit ad ruinam.*

XII. IMITANDA PROPONIT EXEMPLA LEONIS ET MARCIANI IMPP.

Hæc, venerabilis Imperator, cùm horreat animus vel à tanto gladiatore fuiſſe tentata, maximo tamen (fateor) ſtupore detineor, ſub veſtræ pietatis aſpectibus potuiſſe committi. Quis enim deuotam ſemper Deo clementiæ veſtræ mentem, & Orthodoxis deditam regulis aut ignoret, aut ambigat? quippe qui ſuperna diſpoſitionis prouidentiâ, ſicut pro vtilitate publica auguſtæ memoriæ Marciani pariter & Leonis eruditi virtutibus, ſic coram ſitis etiam ad Catholicam veritatem ſenſibus inſtituti; nec cuiquam omninò ſit dubium, pietatem tuam illorum eſſe fidei ſequacem, quorum es ſucceſſor Imperij. Quæ cùm de veſtra tranquillitatis animo certa ab omnibus teneantur & fixa, abſit, vt temporibus veſtris, diuini cultus integritas, & antiquitus roborata fidei Catholicæ putetur interpellenda ſinceritas.

XIII. *Reſpicite, quæſo, ad diuina beneficia, quæ ſint vobis collata, perpendite, atq; vt hæc proſpera valeant permanere propitiandum eſſe cenſete auctorem muneris, non lædendum. Inter quælibet enim occupationes publicas à religioſo Principe magnoperè procurandum eſt, quod eius protegit principatum: & præferenda cunctis rebus eſt cœleſtis obſeruantiæ rectitudo, ſine qua recta nulla conſiſtunt. Suppetunt affatim clementiæ tuæ (ſi in Palatij ſui requiri mandet Archiuis) cùm noſtrorum cœuncitum definitione maiorum documenta copioſa. Neque enim conſcientiam veſtram latere credendum eſt, quæ per cunctas prouincias Orientis ex Imperij veſtri ære diffuſa ſunt, illa ſcilicet, quæ vel ad Auguſtæ memoriæ Marciani nihilominùs & Leonis, vel ad Chalcedonenſis Concilij beatæ recordationis prædeceſſor meus Leo cõſulta direxit: quibus ita planè ac dilucidè ſacramentum Dominicæ Incarnationis expoſuit, vt non modo Catholicus, ſed ne Chriſtianus quidem valeat nuncupari, quiſquis illic redemptionis ſuæ cauſam non euidenter agnoſcat.*

CVRARE [illegible] ZENONEM [illegible] LEONIS

XIV. *Certè vt facilis vobis neceſſaria non deſit inſtructio, earumdem exemplaria litterarum ad fratrem & Coëpiſcopum noſtrum Acacium miſi veſtris ſenſibus offerenda. Hæc igitur pietas tua recenſere dignetur, vel quæ totius Orientis Epiſcopi de huius prædicationis conſenſione reſcripſerint: aſpiciet profectò examinata diligenter & veraciter promulgata, atque ideo peſtiferæ falſitatis ambagibus nequaquam debere pulſari. Quare verò quæ de Scripturarum fonte puriſſimo ſincera perſpicuaq; manarunt, nullis agitari nebuloſa perſutia poterunt argumentis. Perſtat enim in ſucceſſoribus ſuis hæc & eadem Apoſtolica norma doctrinæ, cui Dominus totius curam ouilis iniunxit, cui ſe vſque ad finem ſæculi minimè defuturum [d], cui portas inferi numquam præualituras eſſe promiſit, cuius ſententia quæ ligarentur in terris, ſolui teſtatus eſt non poſſe nec in cœlo.*

[d] Matth.

XV. *Quapropter clementiam veſtram, cui meâ vice propenſius frater & Coëpiſcopus meus Acacius ſupplicabit, precor atq; obſecro, vt imitatoribus factis tantorum & talium prædeceſſorum, nefandæ præſumptionis operarios Catholico pectore reſpuentes, regiâ cenſeatis poteſtate cohiberi. Quiſquis (ſicut prædixit Apoſtolus [e]) præter quàm accepimus, ſeminare molitur, anathema ſit. Nullus ad aures veſtras pernicioſis mentibus ſubrependi pandatur acceſſus: nulla retractandi quippiam de veteribus conſtitutis fiducia concedatur. Quia (ſicut ſæpius iterandum eſt) quod Apoſtolicis manibus cum Eccleſiæ vniuerſalis aſſenſu acie meruit Euangelicæ falcis abſcindi, vigorem ſumere non poteſt renaſcendi, nec in Dominicæ vitis fructuum [*] valet redire propaginem, quod igni deputatum conſtat æterno.*

[e] Galat. 1.

[*] fructiferum.

XVI. *Si hæreſum denique machinamenta cunctarum Eccleſiaſticis proſtrata decretis numquam ſinuntur appugnatione eliſa reparari certamina [*]: ante omnia autem quæſo, vt beati Marci Euangeliſtæ ſedes (Alexandrinam loquor Eccleſiam) à cruentiſſimi prædonis incubatione liberata, Catholico reformetur Antiſtiti, libertatemq; ſuam pariter recipiat & quietem. At verò impius parricida, qui diuinis ſimul eſt reus legibus & humanis, reductus eodem, quo iam refuerat antè detruſus, ab innocentium nece retrahatur animarum: procul à regno pietatis veſtræ funeſti capitis venena diſcedant: quæ quoniam ſalutiferæ prædicationis, auribus obturatis, medicantia verba capere nequiuerunt; ab humani conuentus abducta pernicie in virulentia ſua congrua ſolitudine contabeſcant: quod magis ac magis beati Petri Apoſtoli voce, qualiſcumq; ſedis eius miniſter, obteſtor, vt inimicos antiquæ fidei non ſinas impunè graſſari, qui veſtros optatis hoſtes habere ſubiectos; vt vera confeſſionis pacem cunctas Domini ſeruare decernatis Eccleſias, qui Orbem veſtri Imperij deſideratis tenere pacatum; & vnicam ſpem ſalutis, quæ genus hominum ad regna cœleſtia vitamq; perducit æternam, nullâ patiamini parte violari, qui placatum Deum regno veſtro cupitis, vel ſaluti. Data quarto Idus Ian. Baſiliſco [*] Auguſto Conſ.* Verùm ſcias irrepſiſſe mendum, cùm nomen Auguſti, loco Armati, poſitum ſit: nondum enim Baſiliſcus Auguſtus erat: Armatum vero conſtat hoc anno fuiſſe collegam Baſiliſci in Conſulatu, prout omnes Conſulares Faſti teſtantur.

DE RESTITVENDO ANTISTITE IN ECCLESIA ALEXANDRINA

[*] & Armato Coſſ.

Hæc

XVII. Hæc quidem quàm prudentiſſimè Simplicius Papa ad Zenonem ſcripſit tamquàm ad Catholicum Imperatorem; vt eo modo quæ eſſent Catholici Imperatoris, ab eo extorquere valeret, ſicq; eum præſtare cogeret, quæ Orthodoxi Principes exhibere ſoliti eſſent: cui etiam vt conſulere poſſet, ne in tranſuerſum ab hæreticis penitùs ageretur, epiſtolam S. Leonis Papæ ad prædeceſſorem Leonem ſcriptam eidem oſtendendam ad Acacium Conſtantinopolitanum Epiſcopum mittit; quem item rogat, vt omni conatu obſiſtat Timotheo agenti apud Imperatorem, vt nouum rurſus OEcumenicum Concilium cogeretur. Porrò ad ipſum Acacium Conſtantinopolitanum Epiſcopum Simplicij Papæ literæ tunc etiam datæ ſic ſe habent [a]:

a Simpl. Epiſt. 5.

Simplicius Papa Acacio Epiſcopo Conſtantinopolitano.

XVIII. QVID SIMPLICIVS PAPA AD ACACIVM. *Quantum presbyterorum & ex diuerſis monaſterijs Domino ſeruientium monachorum relatione patefactum eſt, Eccleſias Domini rurſus diabolus inquietat; ita vt excluſo Alexandrino ſacerdote hæretico, atq; ab vniuerſitate damnatus eumdem locum de quo pulſus fuerat, occupâſſe dicatur: Inſuper quibuſdam fauentibus, Conſtantinopolim auſum fuiſſe contendere, vt ciuitas Chriſtianorum Principum circa fidei Catholicæ veritatem deuotione præcellens, & Chriſtiana plebs in defenſione religionis attenta, hæreticorum prauitate, quæ iam fuerat ſopita, turbetur. Sed miſericordia Dei, cuius eſt cauſa, non defuit, vt Timotheus, qui ab vniuerſali Eccleſia ſacerdotalibus ſententijs & Imperialibus conſtitutis iuſtè fuerat ſegregatus, ad Eccleſiam tuæ dilectionis, vel ad Fidelium domorum limina non permitteretur accedere. Quem conuentus nouos pro ſe didicimus comminari, reſolui exiſtimantem, quod de ſe vniuerſalis decreuit auctoritas. Vnde quia ſanctæ memoriæ prædeceſſorum noſtrorum extante doctrinâ, contra quam nefas eſt diſputare, quiſquis rectè ſapere videtur, nouis aſſertionibus non indiget edoceri; ſed plana atque perfecta ſunt omnia, quibus poteſt vel deceptus ab hæreticis erudiri, vel in vinea Domini plantandus inſtitui implorata fide clementiſſimi Principis, vocem faciendæ Synodi fac reſpui, nec ſit apud aures Imp. Chriſtiani pigra ſuggeſtio; quia ſalus eius & regni ipſius Chriſtus eſt fortitudo.*

XIX. *Ergo cum prædictis presbyteris ac monachis opportunè pietati eius noſtro quoq; nomine ſupplica, & legationem hanc pro nobis quoq; clementiæ ipſius, ne quid ſubrepatur, inſinua: omnium pariter precibus inſtruatur, ne per occupationes publicas quieti Eccleſiaſticæ aliquas inimicus moliatur inſidias; integritati ſuæ Alexandrinam reddi præſtet Eccleſiam, & B. Marci Euangeliſtæ ſede hoſtem parricidamq; propellat; & qualiter Catholicæ fidei teneatur integritas, in penetralibus aulæ ſuæ dignanter inquirat. quæ nequà forſitan fidei æmulorum fraude vitientur, licèt in Eccleſiæ tuæ poſſint ſcrinijs inueniri: tamen exemplaria miſimus, quæ pietati ipſius præparabis offerre.*

XX. *Nota namq; & omnibus illic poteſtatibus celebrata, quæ ſanctæ memoriæ prædeceſſor meus Leo ad conſultationem Auguſtæ recordationis Leonis ſcripſerit, & quàm veneranter accepta ſint, recognoſcant: appareat ſic (vt confidimus) eius imitator fidei, cuius propitiante Deo, dignior eſt ſucceſſor Imperij: ſibiq; ſcriptum æſtimet, quicquid ante ſe Principibus piâ eſt traditum lectione. Illa eſt namque perennitas, regniq; per ſeriem propaganda poſteritas, ſi in ſucceſſore reperitur, quod à prædeceſſore deſcendit.*

XXI. OECVMENICA CONCILIA QVA OCCASIONE COGENDA. *Hortor ergo, frater chariſſime, vt modis omnibus faciendæ Synodi peruerſorum conatibus reſiſtatur; quæ non aliàs ſemper indicta eſt, niſi cùm aliquid in prauis ſenſibus nouum, aut in aſſertione dogmatum emerſit ambiguum: vt in commune tractantibus, ſiqua eſſet obſcuritas, ſacerdotalis deliberationis illuminaret auctoritas; ſicut primùm Arij, ac deinde Neſtorij, poſtremùm Dioſcori atque Eutychetis fieri coegit impietas: Et (quod miſericordia Chriſti Dei noſtri Saluatoris auertat) intimandum eſt, abominabile eſſe, contra ſententias totius Orbis Domini ſacerdotum & Principum vtriuſq; rectorum, damnatos reos reſtituere, reduci exules relegatos inſaniæ nefariæ coniurationis abſolui. Itaque (quod ſæpe repetendum eſt) hæc omnia clementiſſimis auribus ſuppliciter intimato. Veniet proculdubiò Deus in adiutorium veſtrum, in cuius manu cor Regis eſſe retinens conſtitutum, poteſtatis ſuæ neſciat aliundè principium. Dat. quinto Idus Ianuarij.* hactenùs Simplicius ad Acaciũ; cui & paulò pòſt occaſione publicæ legationis, quam miſit Odoacer ad Zenonem, alias eiuſdem argumenti, ſed breuiores literas dedit, quarum exordium eſt [b]: *Cùm filij noſtri illuſtris vir Latinus Patricius*, &c.

b Simpl. Epiſt. 4.

XXII. QVID SIMPLICIVS AD PRESBYTEROS ET ARCHIMANDRITAS. Rurſus etiam duos poſt dies ſcripſit ad presbyteros & Archimandritas apud Conſtantinopolim conſtitutos, à quibus cũ literis legationem acceperat, incipit epiſtola [c]: *Per filium noſtrum laudabilem virum Epiphanium*, &c. vbi poſt nonnulla aduerſus recẽtes Timothei conatus, hæc ad poſtremum, dum ipſorum in reſiſtendo Timotheo commendat animi conſtantiam, addit: *Iam probatum eſt, quid (Domino vos iuuante) profecerint labores veſtri: Deo placitos fructus oſtendit, quando eius domum, vobis obſiſtentibus, latroni introire non licuit, qui nonnullis occurrentibus ſibi latentes adhuc forſitan ſui ſimiles publicauit. Non enim iunguntur bona peſſimis, recta peruerſis; nec poſſunt ſalutaria coire cum noxijs: quia luci communio nulla cum tenebris [d], nec fidei portio cum infideli. Vnde neceſſariò damnatorum comitabuntur exitum, qui talium delegère conſortium: niſi fortè reſipiſcentibus animis, & maximè qui nuper decepti ſunt, videntes, in quæ abrupta ſunt ducti, ad ſplendorem veræ fidei diſcuſſa conferant ſe nube mendacij: quod Apoſtolicæ ſedis pietati, vt prouenire poſſit, optamus: quia vitam in Domini voluntate cognoſcimus. Ad Chriſtianiſſimum quoq; Principem, vel ad fratrem, & Coëpiſcopum noſtrum Acacium competentia ſinceri ſcripta direximus; cuius excuſandum ſilentium non putamus: quia ſcientes fidem probatiſſimi ſacerdotis, certum tenemus, ſuum non eſſe, quod tacuit.* hæc Simplicius, excuſans quem ſuppilat Acacium, quòd in gratiam Imperatoris nihil aduerſus Timotheum Romam ſcribendum curâſſet. At quomodo reclamaturus eſſet, qui in tam immenſum diſcrimen adductum vniuerſum gregem, lupo ſeſe inſerente in caulas, nec voculam vnam emiſit? Vt planè de Acacio illud prouerbij dicere liceat: *In prælio cerui, in pace leones*: dum videlicet in tanto Eccleſiæ totius diſcrimine tacet; partâ verò per labores Romani Pontificis pace, in eum inſtar leonis ſuperbiâ tumens rugitus emiſit. Verùm ipſum Acacium aduerſus Baſiliſcum tyrannum fortiter ſteuiſſe, negari non poteſt. agemus de his ſuo loco.

c Simpl. Epiſt. 6.

d 1. Cor. 6

SOCORDIA ACACII SVSPECTA.

XXIII. At quod reliquum poſſet eſſe remedium periclitanti gregi ſub muto paſtore, & Imperatore occultè fauente perfido proditori, atq; cum eo omnibus ferè magiſtratibus ſceleſtiſſimo homicidæ opem ferentibus? Reclamet licèt ex aduerſo plebecula, atque presbyteri & Archimanditæ ad præſtandã opem tam lõgè poſitum Simplicium Papam flebilibus vocibus inuocent: quomodo auditurus eſſet Zeno Paſtorem ex Occidente literis admonentem, qui præſentem tacere iuſſiſſet Acacium? Quid igitur in tãto diſcrimine factum? Exaudiuit planè Deus vota Orthodoxorum clamantium: *Exurge Domine in præcepto, quod mandaſti: & Synagoga populorum circumdabit te.* neque deſpexit preces eorum, ſed annuit illis, cùm immiſit Baſiliſcum tyrannum in vrbem aduerſus Imperatorem, qui contra ipſum Chriſtum in eamdem ciuitatem Timotheum carnificem introduxiſſet. De his enim hæc perbreuiter Marcellinus [e]: *Zeno Imperator, Verinæ ſocrus ſuæ & Baſiliſci fratris illius inſidijs circumuentus, cum Ariadna vxore ſua profugus in Italiam rediit, Regnum Zenonis Baſiliſcus tyrannus inuaſit.* hæc Marcellinus: ſed malè ſub anni ſuperioris Conſulibus, quæ hoc anno poſt literas à Simplicio ſcriptas contigiſſe, ex ijſdem redditur manifeſtum. Ad hæc addit Theodorus Lector [f]: *Baſiliſcus Imperator declaratur in Campo, & Marcum filium ſuum Cæſarem & Zenonidem coniugem Auguſtam conſtituit.*

CONTRA ZENONEM EXCITATVR BASILISCVS.

e Marcell. in Chron.

f Theod. Collect. li. 1.

XXIV. ZENONI QVID PRÆDICTVM A DANIELE. Porrò Zeno cùm huiuſmodi premeretur anguſtijs (vt ſolent homines ex ſpe melioris ſtatûs quærere ſolamen præſentium afflictionum) conuenit Danielem Stylitam magni nominis anachoretam ſuper columnam haud procul à Conſtantinopolis finibus vitam agentem. Non deſpexit Deus huiuſmodi humilitatis obſequium, & conſolatus eſt eum, qui à Dei ſeruo opem quæſiuit. Quid autem ei dixerit Daniel, eius Acta ita declarant [g]: *Cum ſæpè Zeno ſenſiſſet inſidias, omne quidem aliud deſpicit auxilium: aſcendit autem ad Danielem, eiq; renunciat vniuerſa. Prædixit ille quidem fore, vt ex Imperio pelleretur, & in exilio alereetur, & præ cibi inopia herbâ reficeretur: & deinde ab ijs, qui eum ode-*

g Apud Metaphr. die 11 Decemb.

od.rant, reuocaretur, atq; ad Imperium reuerteretur, & in eo vitæ finem acciperet. hæc Daniel: quæ quidem omnia, ſicuti prædixerat, euenêre. Etenim Zeno ſemel fugâ lapſus, cùm à Baſiliſco ad necem quæreretur, In Iſauriam, patrium ſolum, redijt, atq; in deſertis locis vitam duxit incognitus accolis, ob idq; coactus fuit interdum herbam, pane deficiente, ad cibum quærere. Sic igitur qui execrandum hæreticum ab exilio reuocauerat, iuſto Dei iudicio cogitur ipſe inſtar Nabuchodonoſor cum beſtijs exul viuere, donec admiſſum facinus expiaret, paucis cognitus, cùm intereà à Baſiliſco inſtantiùs quæreretur: Poſteà verò illo perſequi deſinente, ſe ipſum prodidit, & exercitum comparare cœpit. Sic itaque exul annum vnum & menſes ſex vel octo (vt Procopius tradit) abſque Imperio manſit.

XXV. BASILISCVS TYRANNVS HÆRETICVS. a Theod. Collect. li. 1.

Porrò qui veluti Dei flagellum ad Zenonem puniendum prodijt Baſiliſcus, virga furoris Domini; nihil tamen ipſe melior Zenone fuit, immò longè deterior, vt exitus demonſtrauit. Etenim etſi antehac ob res perperàm geſtas impietatis notas haud leues contraxerat; mox vt euectus eſt in Imperium, palàm perſecutor erupit Eccleſiæ. de quo hæc Theodorus [a]: *Baſiliſcus inuadens Imperium, mox fidem ſubuertere cœpit, Zenonide Auguſtâ coniuge ipſum maximè culpabilem contra fidem Catholicam impellente.* Iſtud ſciens Timotheus ille ſceleſtus bis inuaſor Eccleſiæ Alexandrinæ, vt currentem licet contra fidem Catholicam inſtantiùs, vrgeret nouum Imperatorem, Conſtantinopolim veniens magno comitatu Eutychianorũ hæreticorum, eumdem Baſiliſcum conuenit, à quo & obtinuit, vt ſibi Catholicorum pateret Eccleſia. ad quam cùm maximâ duceretur pompâ, nouo caſu cogitur ſiſtere: quiſnam is fuerit, à Theodoro ita deſcribitur:

XXVI. *Cùm Timotheus incondita Alexandrinorum turba cuncta ex ædibus Baſiliſci vnà cum alijs ſupplicandò, ad eccleſiam aſino vectus progreſſus eſt: & cùm ad locum veniſſet, qui dicitur Octangulus, grauiter prolapſus cecidit, fractoq; crure domum reuerſus eſt.* hæc Theodorus.

XXVII. Sæuijt intereà Baſiliſcus aduerſus eos, qui Timotheo reſtitiſſent: & inter alios Plato cubicularius ab eo iuſſus eſt igne cremari: poſteà verò eius parentes à Zenone obtinuerunt, vt ſtatuâ honoraretur, qui ita honeſtiſſimâ morte, martyribus haud impare, diem clauſiſſet extremum: eius autem meminit Suidas his verbis: *Ini de S. Procopij magni martyris, in teſtudine, cuiuſdam Eunuchi ſtatua ſita eſt, cuius in pectore ſcriptum eſt:* QVI LOCO MOVERIT HIC SITA, STRANGVLETVR. *Fuit autem ſtatua illa Platonis cubicularij, qui temporibus Baſiliſci crematus eſt. Cùm autem parentes eius poſtulaſſent, vt is eunuchus, monimenti ergo aduerſus eos, qui Imperatori aduerſarentur, ſtatuâ donaretur, impetrârunt. Cùm verò ædes magni martyris renouaretur, translatus eſt in Circum equeſtrem: ſtatua verò eunuchi extat in teſtudine.* hæc Suidas.

XXVIII. Reuocatos fuiſſe hæreticos omnes antè à ſede pulſos, & pulſis Orthodoxis, in ipſorum Eccleſias per Baſiliſcum intruſos, tradit Liberatus Diaconus; additq; per Timotheum reſtitutum fuiſſe Petrum Cnapheum nequiſſimum hæreticorum, de quo iſta ſubdit [b]: *Baſiliſci temporibus Petrus à Timotheo illo damnato, qui Conſtantinopolim venerat, Antiochiam miſſus eſt Epiſcopatum tenere. Quo facto, idem Petrus Ioannem ordinat Apameenſem Epiſcopum: à quibus non receptus, redijt Antiochiam ad Petrum; & inuadit eius Eccleſiam, à quo ſimiliter damnatus eſt.* hæc ipſe. Sed iſta de Petro miſſo Antiochiam, ex ſententia Euagrij, poſteà contigerunt; qui iſta etiam habet de hæretica ab Imp. euulgata epiſtola:

b Liberat. diac. Breui. c. 18. PETRVS HÆRETICVS, REDIT ANTIOCHIAM.

XXIX. *Cùm Baſiliſcus tenuiſſet Imperium, ſcripſit vniuerſo Orbi ſanctionem ſuam, quam appellauit Encyclicam, contra Chalcedonenſe Concilium.* At quænam qualiſve illa fuerit, Euagrius eam recenſet, quæ ſic ſe habet ſcriptâ perſuaſione Timothei (vt tradit Euagrius) ad ipſum infamem perditumque hominem verbis iſtis [c]:

c Euagr. l. 3. c. 4.

XXX. *Imperator Cæſar Baſiliſcus pius, victor, triumphator, maximus, ſemper Auguſtus, Timotheo reuerendiſſimo & ſanctiſſimo nobilis ciuitatis Alexandriæ Archiepiſcopo S.*

CONSTITVTIO BASILISCI CONTRA CONCILIVM CHAL.

Leges pro defenſione ſinceræ & Apoſtolicæ fidei à ſanctiſſimis Impp. qui nos ſunt antegreſſi, quiq; beatam & æternam vitæ parentem Trinitatem ritè coluerunt, ſancitas, vtpotè quæ vniuerſo mundo ſemper ſalutares fuerint, nullo tempore antiquari, immò verò eas vt noſtras ac proprias diuulgari volumus. Nam & pietatem & ſingularem amorem erga Deum & Saluatorem noſtrum Ieſum, qui nos tum fabricauit, tum ad gloriam extulit, vniuerſo illi ſtudio, quod in rebus humanis poni ſolet, præponimus: proq; certo credimus, firmam Chriſti gregis in charitate colligationem cùm ſaluti vobis ipſis, ſubiectiſq; omnibus, tum fundamentum, quod nequit frangi, atq; adeò murum, qui expugnari non poteſt, noſtro Imperio eſſe.

XXXI. VELAMENTVM HÆRETICORVM FIDES CATHOLICA.

Itaq; diuinæ mentis impulſione commoti, concordem ſanctæ Eccleſiæ conſenſum non ſine cauſa velut primitias Imperij noſtri Deo & Saluatori noſtro Ieſu Chriſto offerre animo inſtituentes, baſim & firmamentum vitæ beatæ, quæ hominibus tribuitur, Symbolum nimirùm trecentorum decem & octo SS. Patrum Nicææ olim Spiritûs S. inſtinctu in vnum congregatorum, in quod quidem cùm nos, tum maiores noſtri omnes credentes baptizati ſunt, decernimus, vt ſolùm in omnibus ſanctiſſimis Dei Eccleſijs à populo Orthodoxo ſeruetur, cuſtodiaturq;: quippe in quo vno ſincera fides verè & abundè ſatis tum ad errorem quemq; tollendum, tum ad concordiam ſanctarum Dei Eccleſiarum ſtabiliendam definita ſit. Quinetiam Acta, quæ ad illius Symboli confirmationem edita ſunt, ſatis re verâ ad eam rem habent in ſe virium & firmitatis. Porrò ſanctum Symbolum à centum quinquaginta ſanctis Patribus in vrbe Conſtantinopoli contra eos, qui blaſphemias contra Spiritum S. locuti ſunt, compoſitum, ratum facimus. Itemq; Acta Concilij Epheſini contra impium Neſtorium, & eos, qui poſt eadem cum illo ſentiebant, edita confirmamus.

XXXII. CONCILIVM CHALCEDONENSE REIICITVR A BASILISCO.

At ea, quæ conſenſum & ordinem ſanctarum Dei Eccleſiarum & pacem totius terræ diſturbant, nempè Leonis de fide deciſionem & omnia, quæ in Concilio Chalcedonenſi de fide definienda, de expoſitione Symboli, interpretatione, doctrinâ, aut diſceptatione eiuſdem, dicta, actave, quo noua fides contra ſanctum illud Symbolum à trecentis decem & octo Epiſcopis compoſitum (de quo diximus) introducatur: ſtatuimus, decernimuſq;, vt tum hic, tum in ſingulis alijs paſſim Eccleſijs à ſanctiſſimis vbiq; Epiſcopis anathemati addicantur, vt vbicumq; locorum fortè reperta fuerint, igni tradantur comburenda, quandoquidem Imperatores piæ ac beatæ memoriæ Conſtantinus ac Theodoſius Iunior, qui ante noſtram ætatem vixerant, eodem modo de omnibus hæreticorum dogmatibus decreuêre: Atq; ita abrogata, ex vna ſolaq; Catholica Apoſtolica & Orthodoxa Eccleſia prorſus eijciantur; vtpotè quæ tum ſalutaria illa trecentorum decem & octo SS. Patrum, quæ perpetuò rata eſſe debent, tum ea, quæ beati Patres Spiritûs ſancti impulſu in Concilio Epheſino ſanciuerunt, penitùs tollunt. Intelligis velamentum conſuetum hæreticorum, ſic ſemper Catholicam fidem damnare ſolere, quòd eadem perfidiæ, quam ſectantur, aduerſetur: cùm alioqui nomen Catholicum vſurpent, & Euangelicam veritatem prætexant, à quibus longè longiùs, vt à luce tenebræ & à bono malum, abhorrent. Sed pergit:

XXXIII. RECTÆ FIDEI CONFESSIONIS FVCATA SPECIES.

Deniq; ne cuiquam vel ſacerdotum vel laicorum integrum ſit diuiniſſimam ſancti Symboli legem violare, ſed vt vnà cum omnibus nouis ſanctionibus in Concilio Chalcedonenſi edictis, etiam hæreſis eorum, qui non confitentur Filium Dei vnigenitum ex Spiritu S. & S. Maria ſemper Virgine & Deipara verè incarnatum, hominemq; factum, ſed carnem eius aut de cœlo delapſam, aut viſu quodam & ſpecie figuratam monſtraſſe confingunt: & omnis omninò error, & ſi quid aliud aliquo in tempore, aliquo modo, locove in toto mundo nouandarum rerum ſtudio vel cogitatum, vel verbis expreſſum ad diuinum hoc Symbolum euertendum fuerit, funditùs profligetur.

XXXIV. FALSA CONCORDIÆ TITVLVS.

Et quoniam Imperatoris eſt, ſedulò proſpicere, vt ſubiectis non in præſentia ſolùm, ſed etiam in poſterum ſecura tranquillaq; vita prouido eius conſilio ſuppeditetur: decernimus, vt ſanctiſſimi vbiq; Epiſcopi his diuinis noſtris literis generatim ſcriptis ad omnes, palamq; diuulgatis ſubſcribant, quo declarent præcipuè ſe in ſolo diuino trecentorum decem & octo SS. Patrum Symbolo velle inſiſtere: quod etiam centum & quinquaginta ſancti Patres confirmârunt: idemq; poſt ab Orthodoxis & ſanctis Patribus, qui Epheſi vrbis primariæ conuenerunt, definitè ſtabilitum: viſumq; ſolum illud trecentorum decem & octo ſanctorum Patrum Sym-

bolum velut ratam fidei deciſionem ſequendum; anathemaq; indicendo Actis Concilij Chalcedonenſis, quæ populo Orthodoxo offenſioni eſſe poſſunt, eaq; Eccleſiis penitùs eijciant, vtpote à quibus tam totus Orbis terrarum conturbetur, tum noſtra impediatur felicitas. En vides, lector, quàm turpis facie & horrenda viſu hæreſis ſit, quæ nec foras progredi auderet, niſi ſuperinducto nomine Catholicæ fidei, indumentis contecta ſacrorum Conciliorum, quibus nefas ſit obniti, ſed neceſſe ſit conſentire. Hinc velim impudentiam præſentis temporis hæreticorum conſideres, dum eò procaciæ effrenes proſilierunt, vt & eiuſmodi ſacrorum Conciliorum adeò honeſta abijciant indumenta, pedibuſq; proculcēt, vt ſint horribiles, videri gaudentes. Addit autem ad hæc Baſiliſcus: *Hos autem, qui poſt has noſtras diuinas literas acceptas quas (vti credimus) Dei nutu diuulgari curauimus, quò concordia, quæ omnibus optabilis eſt, in ſanctis Dei Eccleſiis ſtabiliatur aliquando, aggredientur vel proferre, vel nominare ſiue diſputando, ſeu dicendo, ſeu ſcriptis vllo tempore, modo, aut loco nouam illam deciſionem à Concilio Chalcedonenſi contra fidem promulgatam; veluti tumultûs & perturbationis ſanctis Dei Eccleſiis, omnibuſq; qui noſtro parent Imperio, auctores. Deo præterea & noſtræ ſaluti aduerſarios, iubemus, idq; ſecundùm leges iam ante noſtram ætatem ſub Imperatore beatæ & diuinæ memoriæ Theodoſio contra talem & tam peruerſam amentiam conditas, huiq; noſtri diuinis literis generatim ad omnes ſcriptis ſubiunctas; ſi Epiſcopi fuerint, aut clerici, dignitatis ſuæ & miniſterij gradu abdicari; ſin monachi, aut laici, exilio, omnium bonorum publicatione, & alijs grauiſſimis ſupplicijs mulctari.*

Pœna in profeſſores Conc. Chalced.

XXXV. Vana ſpes hæretici Imp. *Enimverò ſancta conſubſtantialis, procreatrixq; omnium & vitæ parens Trinitas tali à nobis obſeruantiâ honorata, tam non ſolùm propter zizania, quæ modò commemorauimus, per nos radicitùs extirpata, ſed etiam propter rectas & Apoſtolicas ſancti Symboli traditiones à nobis ſtabilitas, propitia & clemens animis noſtris, omnibuſq; nobis ſubiectis futura eſt, ſemper vnà nobiſcum adminiſtratura Imperium, rebus deniq; humanis ſtatum pacatum & quietum allatura.* hucuſque Baſiliſci venena.

XXXVI. Antidotum contra venena hæreticorum. Sed ex his conficiamus antidotum. licèt planè ex eiſdem, quæ contra pietatē Timotheus per Baſiliſcum euomuit toxica, contra ipſa & venena cuncta alia remedium præparare. Atq; primùm ea ex parte, dum præfando ac perorando ipſe ſibi pollicitus eſt, ſtabiliendo fidem Catholicam, ſuum pariter Imperium ſolidare: euentus docuit, ipſum ſuper arenam ædificâſſe: dum enim quàm citiſſimè eius Imperium collapſum penitùs corruit, planè demonſtratum eſt, minimè ſupra firmā petram Catholicæ confeſſionis eſſe fundatum, ſed ſuper vacuum eſſe ſuſpenſum, innixumque mendacio. Ex quo vno prudens quiſq; intelligere perſpicuè ſatis valeat, cuncta, quæ aduerſus ſacroſanctum Chalcedonenſe Concilium vel ab ipſo, vel alijs ſtatuta fuêre, arma fuiſſe arte diaboli comparata ad oppugnandam Catholicam fidem, & ad veritatem proſternendam admotos arietes.

XXXVII. Catholica veritas ſtabilita. Contrà verò docuit experimentum, firmiſſimo innixum fuiſſe fundamento, ſupraque ipſam firmiſſimam petram fundatum ipſum Concilium Chalcedonenſe, quod validis hiſce ictibus numquàm concuti vel labefactari valuit. Ita quidem ſummâ Dei ſapientiâ ſemper ſcimus in Eccleſia factitatum, vt veritas ſineretur aduerſantium telis impeti, vt ſic eius ſoliditas probaretur, & ex Deo eſſe eâ demonſtratione palàm fieret: quòd iuxtà ſententiam[a] Gamalielis ſæpiùs repetendam, quæ ex Deo ſunt, diſſolui non poſſint; contrà verò, omnem plantationem[b], quam non plantauit Pater æternus, eradicari; vtpotè quòd de his ſcriptum ſit[c]: *Plantæ adulterinæ non dabunt altas radices.*

[a] Act. 5.
[b] Matth. 15.
[c] Sap. 4.

XXXVIII. Sed & illud obſerua, quantâ nitatur arte falſitas, & quo fultum præſidio mendacium oſtentetur, atque impietas quanto compta decore & ſatellitio comitata ſe ingerat oculis intuentium, ipſaque hæreſis Iezabel inſtar ſtibio fucata compareat, & Imperatoriâ pompâ tumens præmittat ſanctionem Baſiliſci Orbem peragraturam, quæ dum nihil prætereà, quàm Nicænum Concilium præfefert, oppugnat Chalcedonenſe Concilium: Verùm videas (quòd mireris) ipſum ſibi mendacium refragari. Etenim ſi, quod iactat triſulci linguâ ſibilans Baſiliſcus, ſatis abundat ſolum ipſum Nicænum concilium ad omnem tollendum errorem; cur ſuperfluò addit ſymbolum fidei editum Conſtantinopoli, & Epheſinam probat confeſſionē? Vnde ſuis ipſius neceſſe ſit armis confodi, quocunque ſe vertat: Nimirùm vel cùm dicit (quod aſſerit) eſſe ſatis Nicænum Concilium; tunc vt ſuperflua opus eſt, explodat Conſtantinopolitanum atque Epheſinum Conciliū: Vel iſta retinendo, vt profitetur retinere atque prædicat: tunc affirmet neceſſe eſt; haud quod iactat, eſſe ſatis ad omnem tollendum errorem Nicænum Concilium, ſed opus fuiſſe (quod dignè profitetur) ad vindicandam ablatam ab hæreticis Spiritûs ſancti diuinitatem, illa in dicto Concilio definita fuiſſe, atque ad declarandam firmandamque veram de Filij Dei incarnatione doctrinam Patres Epheſi conueniſſe, eaque de re decretum fidei edidiſſe. Hæc cùm ipſe dicat, cur non ſe mentitum eſſe cognoſcit, dum de Concilio Nicæno prolocutus, ſatis ſuperque illud eſſe ad omnem auferendum errorem inculcat?

Dilemmate perſtringitur hæreticorum impietas.

XXXIX. Quod ſi ſanâ mente ob nouas emergentes hæreſes opus fuiſſe concedit tum Conſtantinopolitanū, tum Epheſinum Conuentus cogi, in eiſque edi de fide firmanda vel declaranda decreta, quæ haud adeò explicita reperirentur in confeſſione Nicæna: cur nouâ emergēte hæreſi, nouam apponere fidei elucidationem, quæ recentem confutet atque penitùs tollat errorem, non æquè neceſſe eſſe contendet? ob idque non ſibi reijciendum hac ex parte Chalcedonenſe Concilium, quo confoditur hæreſis Eutychetis, tamquàm (vt ait) ſuperfluum & ſeminarium diſſenſionis: ſed potiùs probanda ipſi erant, quæ in eo edita ſunt decreta fidei, aduerſus praua dogmata contra veritatem Catholicam inſtituta. Sed refugiens iſta ipſe, nec verbum quidem de Eutychiano deliramento locutus, damnationem tantùm conclamauit Chalcedonenſis Concilij, ſic definiens Imperatoriâ poteſtate; perinde ac ſi non homo, ſed Deus, immò plus, quàm Deus, ſuâ ſententiâ deſtruat, quod Deo duce, tanto labore ſanctiſſimi viri, integris præmiſſis ad Deum precibus, magnâ deliberatione ſanxêre. At hæc de his ſatis, quæ antidotum eſſe prædiximus aduerſus venena hæreſum, pietatis ſpeciem præſeferentium. Iam verò quæ ſunt reliqua, proſequamur. Poſt recitatum Baſiliſci de abroganda fide Chalcedonenſi decretum, Euagrius iſta ſubdit[d]:

[d] Euagr. [illegible]

XL. De his, qui ſubſcripſerunt editæ ſanctioni. *His literis à Baſiliſco generatim ad omnes ſcriptis, Timotheus qui modò (vt dixi) ab exilio reuerterat (vt à Zacharia Rhetore literis proditum eſt) aſſenſit: idem fecit Petrus Antiſtes Antiochiæ cognomento Cnapheus, qui erat tum Conſtantinopoli vnà cum Timotheo. His ſic ritè conſtitutis, Paulus ad ſedem Archiepiſcopatûs Epheſini deligitur. Fertur, Anaſtaſium quoque, qui poſt Iuuenalem Antiſtes Hieroſolymorum fuit, illis Baſiliſci litteris ſcriptis ad omnes generatim ſubſcripſiſſe, alioſq; prætereà complures circiter quingentos numero idem præſtitiſſe, qui Leonis deciſionem & Concilium Chalcedonenſe abrogârunt.* hæc Euagrius.

XLI. Sed ſiſte gradum, lector, ne in mendaciorum lacunas incautus offendas. Scito calumniam eſſe conflatam aduerſus Anaſtaſium Hieroſolymitanum Epiſcopum ab Euagrio, ſeu potiùs à Zacharia, à quo accepiſſe teſtatur. Siquidem teſtificatione Cyrilli in Euthymio, defenſor Concilij Chalcedonenſis Anaſtaſius habetur in omnibus laudatiſſimus, aduerſus quem Hieroſolymis ab hæreticis Eutychianis fuit in ſedem Epiſcopalem elatus Gerontius monachus ſignifer eorumdem hæreticorum, vt idem Cyrillus narrat his verbis[e]: *Cùm verò Baſiliſcus occupâſſet Imperium, facit Conciliabulum aduerſus ſanctam Synodum Chalcedonenſem: quo quidem viſo ea pars eorum, qui erant ſchiſmatici in ſancta ciuitate, cùm ſibi Gerontium quemdam præfeciſſet Archimandritam, multa innouat aduerſus Eccleſiam, nec minora ijs, quæ prius auſus fuerat Theodoſius. Quinto autem anno poſteà moritur quidem Anaſtaſius Patriarcha, iam incipiente menſe Ianuario.* hæc ibi de ſtatu Hieroſolymitanæ Eccleſiæ.

De ſede Hieroſolymitana inuaſa à Gerontio.

[e] Apud Metaphr. die 20. Ianuar. Sur. ea. die.

XLII. Cæterùm quod ſpectat ad Zachariam Rhetorem, quem citat Euagrius; ne fallaris: conſtat eum quidem

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

DE ZACHARIA HISTORICO. fuiſſe Eutychianum, ob idque ab eo ſcripta quàm cautiſſimè legenda ſunt. Subodoratus id quidem ipſe Euagrius fuit, dum de eodem poſt multa hæc ait[a]: *Quod autem ad ea attinet, quæ Zacharias Rhetor de his Epiſcopis tradit: ſiue ipſe falsò eos criminatus eſt, ſiue illi ipſi mentiti ſunt, ſe inuitos literis Baſiliſci ſubſcripſiſſe, non poſſum pro certo affirmare.* ſed proditæ hiſtoriæ veritatis ex eo potiſſimùm ab eodem in ſuſpicionem adducitur, quod recitans ad verbum ſanctionem editam à Baſiliſco contra Concilium Chalcedonenſe, quod poſteà eſt ſancitum edictum illam abrogans ſuppreſſit omninò ſilentio, ſicut & alia multa pro Catholica fide tráſacta; contrà verò, quæ Eutychiano fauent errori, ea ad verbum recenſet; vt euidenter apparet ex his, quæ ex eo narrat Euagrius, qui ſubdit iſta poſt narrationem ſubſcribentium Epiſcoporum[b]: *Quinetiam libellus ſupplex extat ab Epiſcopis Aſiæ, qui Epheſi conuenerunt, ad Baſiliſcum ſcriptus, ex quo nonnulla ſumpſimus, quæ ſunt hoc loco à nobis poſita.*

a Euagr. li. 3. c. 9.

b Euagr. li. 3. c. 5.

XLIII. LIBELLVS AB EVTYCHIANIS OBLATVS BASILISCO IMP.

Sanctiſſimis Chriſtiq; amantiſſimis dominis noſtris Baſiliſco & Marco Victoribus ſemper Auguſtis S. & alijs interiectis, adiungit iſta:

Omninò, ô ſanctiſſimi & Chriſto deditiſſimi Imperatores, vnà cum fide, quæ & inuiſa eſt & varijs modis impugnata, vos impugnari declaráſtis. & paulò pòſt: *Terribilis quædam expectatio iudicij, & diuinæ iræ flamma, & iuſta veſtræ clementiæ indignatio eueſtigiò aduerſarios occupauit, qui præpotentem Deum & veſtrum Imperium verá fide roboratum arroganter inuadere, impugnareq; moliuntur: quiq; non modò non ceſſant noſtram tenuitatem varijs incommodis afficere, verùm ſemper nos calumniari & falſa crimina contra nos confingere ſtudent: nimirùm veſtris diuinis & Apoſtolicis literis generatim ſcriptis ad omnes, nos nonniſi vi ac neceſſitate compulſos ſubſcripſiſſe: quibus certè nos libentibus animis & propensá voluntate ſubſcripſimus.* ac rurſum infrà: *Nolite alia decreta contra literas veſtras generatim ſcriptas decernere: pro certo (vt diximus) perſuaſi, mundum ſi id feceritis, ſeditionibus euerſum iri, & mala à Concilio Chalcedonenſi orta (ob quæ quidem infinitæ cædes factæ, ſanguisq; Orthodoxorum iniuſtè & iniquè fuſus eſt) exigua admodum videri. Poſteà verò addit* ex eadem hæreticorum epiſtola:

XLIV. CONTRA ACACIVM SCRIBVNT EVTYCHIANI.

Conteſtamur coram Saluatore noſtro Ieſu Chriſto, noſtrum cultum erga Deum & pietatem liberum eſſe: oramusq; vt cum illi, tum præcipuè Epiſcopus Conſtantinopolis, qui nequiter multis in rebus ſuo officio functus deprehenditur, iuſto, canonico, & Eccleſiaſtico iudicio condemnetur, abdiceturq; Epiſcopatûs gradu. hæc quoad Eutychianorum Aſianorum libellum. Subdit poſt hæc Euagrius de eodem auctore pro Eutychiana hæreſi laborante, & eamdem falſitate corroborare conante: *Zacharias porrò iſta quoq; ſcribit ad hunc modum: Literis Imperatoris, quas ſcripſit generatim ad omnes, diuulgatis, monachi Conſtantinopolis, qui peruerſo errore Eutychetis infecti erant, rati ſe, cùm Timotheum & literas Imperatoris nacti fuiſſent, ſubſidia ad hæreſim ſuam tuendam inueniſſe, ſperantesq; ſe iam inſtitutum ſuum commodè poſſe proſequi, properè ad Timotheum ſe conferunt: ac cùm à Timotheo, qui Dei Verbum ſecundùm carnem nobis conſubſtantiale, Patri autem ſecundùm diuinitatem conſubſtantiale oſtendit, eſſent refutati, domum reuerterunt.*

XLV. *Idem ſcriptor[c] narrat Timotheum Conſtantinopolim ingreſſum perrexiſſe Epheſum, Paulumq; illius vrbis Pontificem, qui quidem iam dudum ab Epiſcopis prouinciæ (ſicut vetus Eccleſiæ conſuetudo poſtulat) creatus fuerat, ſed tamen poſt exciderat, in ſede Epiſcopali collocáſſe: reddidiſſeq; præterea eumdem Timotheum Eccleſiæ Epheſinæ ius Patriarchatûs, quod Concilium Chalcedonenſe (vti antè demonſtratum eſt) ei ademerat. Inde tandem ſoluentem, petiſſe Alexandriam tradit: vbi ab omnibus, qui ad eum accedebant, poſtulauit, vt Concilio Chalcedonenſi anathema denunciarent. Reſilierunt ab eo (ſicut à Zacharia traditum eſt) cùm alij complures ſuæ factionis, tum Theodotus vnus ex eorum numero, qui Ioppe à Theodoſio Epiſcopo tum à quibuſdam deſignato Hieroſolymorum, cum Iuuenale Conſtantinopolim confugerant.* hæc Euagrius ex Zacharia.

c Euagr. lib. 3. c. 6.

TIMOTHEVS PROFICISCITVR ALEXANDRIAM.

XLVI. Sed quid inter tot turbines Deus? nunquid ſemper dormiet, qui cuſtodit Iſraël? Excitari quidem à diſcipulis ſuis expectat, cùm ex ingruentibus procellis, periclitante naui, ipſe in ea poſitus dormit. Acacius igitur Conſtantinopolitanus Epiſcopus dudùm admonitus excitatusq; & ipſe litteris Simplicij Romani Pontificis, Baſiliſco tyranno reſiſtere parans, quòd ſuas imbecilles vires eſſe ſciret, vt tantæ ſe poſſet obijcere poteſtati, quærit à Deo per eius ſeruos auxilium: nam viros ſanctos in eremo latitantes Conſtantinopolim inferre conatur, quos ob egregias virtutes etiam aduerſarij reuereri debeant & extimeſcere.

ACACIVS EXCITATVR IN BASILISCVM.

XLVII. Hic quidem admirabilem Deum in ſanctis ſuis, & in gubernanda cuſtodiendaque Eccleſia ſummam eius prouidentiam dignum eſt contemplari. Etenim cùm Orientalis Eccleſia iam propemodùm areſacta careret magnis illis anteſignanis doctrinâ eminentibus, qui aduerſus hæreticorum turmas ante aciem progreſſi pugnarēt, vt fuerunt Magnus Athanaſius, Baſilius, Gregorius Theologus, Chryſoſtomus, atque Cyrillus, quorum vel ſolum nomen præpotens eſſe videretur ad terrorem incutiendum aduerſantibus hoſtibus: Cùm his, inquam, horumq; ſimilibus omninò careret Orientalis Eccleſia, & ex aduerſo fortiores inſtarent hoſtes, ac fortiora mouerēt prœlia, quos & præiret pollens viribus, furensq; audacia Imperator: alia Deus viâ voluit Catholicæ veritati eſſe conſultum, nempè miraculorum virtute, quâ omnibus cæcutientibus licèt, manifeſtò tamen conſtaret, militare Deum in caſtris Orthodoxorum, ex eorumq; parte ſtare Catholicam fidem, in qua ex editione ſignorum eamdem atteſtantium, ineſſe Dei potentia noſceretur. Edita ſunt hæc quidem ſigna per magnum illum Danielem Stylitam ſanctiſſimum anachoretam, de quo plura ſuperiùs dicta ſunt; quem omni conatu Acacius Conſtantinopolitanus Epiſcopus è columna ad columnam veritatis ſuffulciendam, collabentemque Eccleſiam roborandam, Conſtantinopolim accerſiuit. Sed quomodo hæc cuncta ſe habuerint, ex ipſo fonte petamus, ex ipſius, inquam, Danielis Actis, in quibus res geſta quàm fideliſſimè narratur his verbis[d]:

DEI PROVIDENTIA IN SVA ECCLESIA GVBERNANDA.

d Acta Daniel. c. 41. apud Sur. die 11. Decemb. Tom. 6.

Sceptra quidem (vt dictum eſt) arripit Baſiliſcus: horribiliter autem ſtatim ſibilat aduerſus Eccleſiam, & de carnis à Chriſto ſuſceptæ diſpenſatione nugatur quædam blaſphema & adulterina:

XLVIII. *Acacium autem, qui tunc ſedem tenebat Pontificalem, qui rectam quidem defendebat rationem, illius autem dogmatum tempeſtati ſpiritûs feruore & dicendi libertate vehementer reſiſtebat, vult iniquá morte mulctare. Hoc cùm multos quidem congregáſſet ex ijs, qui vitam agunt ſolitariam, & ex ijs, qui promiſcuè viuunt & communiter, & grex concurriſſet vniuerſus; ſeruauit paſtorem, qui ne periret, veniebat in periculum. Decretum fuit namq; magnum quoq; Danielem vocare in præſidium: & viro mitis ſacerdos Imperatoris ſignificat rabiem.*

ACACIVS VOCAT S. DANIELEM IN VRBEM.

XLIX. *Cùm autem qui erat ſapiens ad maleſaciendum, hoc cognouiſſet Imperator; ipſe quoq; Danieli ſignificauit, hunc ipſum ſacerdotem potiùs fuiſſe cauſam tumultûs, addens: Hic facit ciuitatem aduerſus me inſurgere, & milites corrumpit ac peruertit, & in me maledicta congerit & probra inuehit, & aduerſum me facit innumerabilia. Quocircà oportet te (aiebat) precibus tuis Imperatori potiùs opem ferre contra Epiſcopum.* At quid ad hæc Daniel? audi: *Non ſolùm probro afficit eum*, Imperatorem videlicet, *qui ſuſceptam à Deo humanitatem probro afficiebat, ſed etiam maximas minas in eum intendit, & prophetice ſic affatus eſt: Diſrumpet (inquit) diſrumpet Deus regnum tuum. Et alia adiecit, quæ conſcius vſque adeò poterant mordere & tangere, vt nec ille quidem, qui futurus erat miniſter verborum, auſus fuerit hæc ore renunciare Imperatori: ſed à magno Daniele petierit, vt literis, ijsq; obſignatis hæc ſignificarentur Imperatori. Et ſic ille quidem receſſit.*

L. *Pontifex autem cùm omnes ferè eximios congregáſſet Epiſcopos, mittit ad magnum Danielem, eum adhortans, vt ſuum pro Chriſto daret auxilium, dicens illius eſſe ſolius lingua & veritatis aduerſus adeò abſurdam depugnare blaſphemiam, & ſuſcipere bellum pro Eccleſia. Atque iſti quidem profecti hæc ſignificauerunt. Quoniam verò Sancto erat valdè difficile è columna deſcendere, & renuebat: quid rurſus machinatur Patriarcha volens eum ad id flectere? Rurſum mittit Epiſcopos, iubens eos ei apparere mœſtos, vtique miſerabilibus & verbis & geſtibus, & profundere lacrymas, validiſſimum medicamentum ad perſuaſionem, & omni ratio-*

MISSA LEGATIO EPISCOPORVM AD DANIELEM.

ratio-

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

ratione conari eum flectere. Imitare (dicentes) primum magiſtrum & præceptorem. In ijs enim, quæ ſunt facienda pro Chriſto, pulchrum eſt Chriſtum imitari. Declinauit ille quoque è cœlis & deſcendit, procurans ſalutem hominum. Quid ergo abſurdi fuerit, ſi tu quoque aliquantiſper è columna deſcenderis; & quæ venit in periculum, ne pereat, ſeruaueris Eccleſiam, pro qua ipſe proprio non pepercit ſanguini? Exiſtima tibi ipſam adſtare Eccleſiam, & vocem emittere, & extendere manus ad auxilium implorandum.

LI. Cùm his & alijs pluribus Epiſcopos inſtruxiſſet Patriarcha, & omninò exercitiſſet, vt aptiſſimè ad mouendam miſericordiam, & maximè miſerabiliter ad proponendam accederent petitionem: illis autem imperata facientibus, & infernè ſupplicum ritu cum lacrymis clamantibus: primùm quidem ea, quæ fiebant, ægrè ferebat Sanctus & angebatur animo: deinde cùm videret magis perſeuerantes & vehementiùs precantes, & cum miſerabili clamore calidas lacrymas emittentes; neſciebat, quid ageret illa miſericors anima ad vtraq; diſtracta cogitationes. Quando enim ad ſacerdotes & ad ſacerdotum intuebatur lacrymas, mouebatur; quando autem ad columnam & eos, qui ſunt in ea labores, & optatiſſimam quietem, erat inflexibilis. Sic ergo inter ſe contendentibus cogitationibus, & in æquilibrio quodammodò poſitus, quærit momentum ſuperni iudicij: & eo ſtante ad orationem, vox ſtatim è cœlo extitit, quæ iubet ei, vt deſcendat, & rurſus reuertatur ad columnam. Sic eum cum gaudio excipientes Epiſcopi, deduxerunt ad Pontificem, qui dici non poteſt quantâ rurſus fuerit plenus lætitiâ, & quanto eum honore exceperit.

DANIEL VENIT CONSTANTINOPOLIM.

LII. Atque ſtatim quidem Chriſti miles vertit aduerſarium, etſi ei in conſpectum non venerit, verbis autem ſolùm tamquàm eminùs emiſſis iaculis vſus ſit, ſi, ut etiam per eam, quam antè miſerat epiſtolam, nouum appellans Diocletianum: & cùm per vtraq; eum terruiſſet, nempè & præſentis ſæculi & futuri ſupplicia, tamquàm improbum mancipium perſuaſit, vt fugeret. Minarum enim timore affectus cùm reſpondiſſet: Ecce tibi concedo ciuitatem & omnes, qui ſunt in ea: ipſe prætextu exercitationis proceſſit extra terminos ciuitatis. Sed nec ſic quidem eum dimiſit vir fortiſſimus; ſed fugientem, tamquàm qui clypeum abieciſſet, perſequebatur militem, & contendebat eum apprehendere, vt argueret, & cum eo ſingulari certamine decertaret. Iuit ergo viam, quæ illuc ferebat. Vide autem mihi zelum athletæ. Nam cùm ei pedes laboràſſent exercitatione, & non poſſent ingredi, commodatò accepit alios pedes, & ducebatur portatus ab alijs. Fuit ne verò iter eius inane & abſque miraculis? nequaquàm: Et lubentiſſimè quidem omnium meminiſſem: ſed cùm tria prohibeant, nempè & prolixitas narrationis, dicendi facultatis imbecillitas, & ne ſi velim omnia dicere, cùm vos exatiauero, ſitis ſocordiores in ijs, quæ ſunt præcipua: multis prætermiſſis, paucorum meminero.

BASILISCVS RECEDIT AB VRBE.

LIII. [a] Matth. 8. LEPROSVS CVRATVR. Quidam leproſus ad eum in via accedens, emiſit vocem, quam olim etiam ad Chriſtum, niſi quòd ille quidem Filium [a], hic autem ſeruum Dei vocabat & rogabat, vt ab eo aſſequeretur curationem. Ille verò: Quid tibi vis, inquit, quòd eo relicto qui poteſt hæc curare, acceſſiſti ad hominem, qui eſt ſimilibus obnoxius affectionibus, ea poſtulans, quæ eius vires ſuperant? Verùm enim verò ſi quidem credis non illum ſolùm, ſed etiam eius miniſtros poſſe hæc curare, erit tibi per nos quoq; vt credidiſti, ſanatio. Cùm autem ille hæc confitebatur, & adhuc magis rogabat, vt ſanaretur: miſericordia ſimul & admiratio magnum ſubijt Danielem: miſericordia quidem propter morbum, admiratio autem propter feruorem fidei: & conuerſus ſignificat ijs, qui ſequebantur, & vt manus tollant in cœlum, & Deum placent lacrymis. Deinde cùm illum iuſſu is mari corpus lauiſſet, & fuiſſet mundatus (non procul enim aberat) oſtenſus eſt totus ſanus ijs, qui aderant. Qui cùm aſpexiſſent id, quod factum fuerat, & nudum accepiſſent eum, qui fuerat curatus, quid non faciebant? quid non dicebant? quo non animi motu afficiebantur? Admirabantur, clamabant, glorificabant, obſtupeſcebant. Mouebat quidem fides eis linguam ad gratiarum actionem: verba autem ſuſtinebat admiratio, & efficiebat, vt præ ſtupore obmuteſcerent. Quinetiam dicentes, neſciebant, quidnam dicturi eſſent, illius ne fidem, an illius gratiam, & Dei potentiam. Oculi autem omnium in illum ſolum erant conuerſi, voxq; vna erat & narratio, leproſus, & illius mundatio.

LIV. [b] Lucæ 19. OSTENTATVR. Vt ergo eſſent plures teſtes huius rei admirabilis, veniunt ad maximum Dei templum, & virum illum in ſuggeſtu ſtatuunt, ſaltem aſcendentes ſicut Zachæus [b]: nam illi quoq; perſuaſit fides, vt aſcenderet ſycomorum; & hi rurſum vt in alto ſtatuerent eum, qui curatus fuerat, perſuaſit ſimilis feruor ſpiritus. talem quidem oſtentare curatum, nihil aliud fermè fuit, quàm aduerſus Eutychianos, quibus conferta ciuitas erat, exaltare de proſtrata perfidia trophæa victoriæ; dum Deũ pro ipſis ſtare, cuius virtute per Orthodoxum virum miraculum illud fuerat perpetratum, euidentiſſimè declarabatur. Sed addita ſunt his alia maiora, quibus hæretici magis magisq; conuincerentur. Quis (ſubdit auctor) quæ propter magnum Danielem fiebant, narrauerit? Confluit ad eum vniuerſa ferè ciuitas: ægrotantes quidem deſiderio ſanationis, propè habentes exemplar, leproſum, qui fuerat curatus: ſani autem, vt viderent eos, qui curabantur, & ſpectaculo miraculorum minimè priuarentur. Quæ verò eorum, qui accedebant, fidem ſequebantur miracula, ſunt maiora, quàm vt verbis exprimi poſſint & auribus percipi.

LEPROSVS CVRATVS.

LV. DANIEL VENIT AD SEPTIMVM. Cùm autem ſic ſplendidè comitatus magnus ille Daniel ad locum, in quo erat Imperator, peruenit propè Palatia Septimi: vir quidam Gothus genere, deſuper proſpiciens per feneſtram, cùm ſanctum vidiſſet ſic deduci & portari, eius irridet mollitiem, & ironicè alloquitur: Ecce (inquit) nouus Conſul. Hæc dixit, & ſtatim accepit fructum ſuarum nugarum, illinc enim deturbatus, humi iacebat mortuus. Vident quod factum fuerat ſatellites; & dolore ſimul & irâ repleti, & alij quis timore correpti, ne vel aliquis ex ſuis vel ipſe Imperator ſimile quid aduerſus magnum illum locutus in eadem incideret, non ſinebant Sanctum ingredi Regiam. Cùm verò ijs, qui cum eo erant, conantibus ingredi aliòqui magna erat perturbatio: tunc cùm Euangelicè [c] pedum ſuorum excutere puluerem eos, qui cum ipſo erant, hortatus eſſet Sanctus, & ipſe hoc feciſſet, reuerſus eſt: ſed neq; tunc vacuus. Multi enim milites, cùm eum paruùm ſolùm vidiſſent, & mores & habitum obſtupuiſſent Euangelicum, eum ſtatim ſunt ſecuti. Et ſic quidem vadit Byzantium homo Dei. [c] Matth. 10.

LVI. DANIEL RECVSAT REDIRE AD IMP. Imperator autem viri reueritus virtutem, & veritus, ne quid ei graue accideret propter illius contemptum: miſit ad eum quamprimùm, & rogat, vt reuertatur. Ille verò non modò flexus, ſed etiam magis irritatus, cùm dixiſſet, quod qui cœleſtem Regem conatur exacerbare, ipſe multò magis malorum theſaurum ſibi recondit: & deinde adieciſſet etiam fore, vt hic breui excidat ab Imperio, & eas, quæ illic ſunt, minas non effugiat: Hæc cùm dixiſſet, & ſi quis in tunica remanſerat puluis, eum excuſſiſſet; proceſſit fidenti animo. Cùm hæc annunciarentur Imperatori, ſimul etiam & ſuâ ſponte cecidit turris Palatij, perinde ac ſi per res inanimes arrogantem & inſolentem hominem Deus vellet erudire.

LVII. DÆMONIACI LIBERATI. Quænam autem ab accedente Sancto facta ſunt miracula (quomodo enim ex vrbe cum eis eſt egreſſus, ita etiam ingredientem ipſa rurſus ſequebantur, quodammodò ipſâ, vt ita dicam, Dei virtute famulum deducente) cùm ex his pauca tang; propter ſatietatem veluti curſim adduxero, tranſibo ad ea, quæ ſuperſunt. Duo quidem ab ipſo adoleſcentes primùm ſanantur, qui vexabantur à dæmonibus. Deinde mulier quædam alia, fide Chananæa, quæ habebat filiam, & veluti æſtuantis animi teſtes lacrymas profundebat ex oculis, & per eas quærebat curationem, ſanam quidem accepit filiam: lætitiam autem referens pro mœrore, domum rediJt. Deinde cùm Sanctus per mediam procederet ciuitatem, Patricius quidam ex Senatu, qui ipſe quoque Zachæum [d] eſt imitatus, cùm eum feruenti fide domo ſua excepiſſet, Zachæo quoque ſimilem conſecutus eſt benedictionem. [d] Lucæ 19.

LVIII. PRODIGIVM DE SERPENTE. Poſtquàm autem in ipſo fuit maximo templo, & ſimul verſatus fuit cum Patriarcha, qui ipſum cum magna ſimul lætitia accepit & honore; hic quoque alijs quidem noua, ſibi verò ſolita facit miracula. Serpens, qui alicunde prorepſerat, & ſe magni Danielis pedibus per ſpiras inuoluerat, erat terribile ſpectaculum: & cùm ad eum defendendum, qui aderant, accurriſſent, illos quidem diſſimulabat timiditatis. Ipſe autem ſerpenti audacter & fidenter minatus, cùm ei tamquàm miniſtro magnâ imperàſſet auctoritate: Vade, inquit, & tuas latebras repete & ſpecus ſubterraneos. Ille verò perinde ac qui non poſſet contradicere, ſtatim repit ad parietem, & in conſpectu omnium diſrumpitur. At quid hoc adeò inexpectatum prodigium in loco ſerpentibus haud facilè ob frequentiam habitantium acceſſibili, niſi quòd Deus voluit hiſce veluti ſymbolicis ſignis demonſtrare de veternoſo illo ſerpente humani generis deceptore eſſe obtentam victoriam: Sed quæ hæc ſecuta ſunt, accipe.

LIX. RAIS CLARISSIMA. Hæc (ſubdit auctor) cùm de magno Daniele didiciſſet mulier Raïs, fide quidem feruentiſſima & maximè pia, gloriâ autem valdè inſignis, promptè & alacri animo ad eum accurrens, & ſimi-

FOEMINA DANIELEM ADIT ET COLIT.

iter atq; illa meretrix illius pedes rigans lacrymis, precibus ab eo contendit, vt ſibi naſceretur filius. Cùm autem humi detecta vidiſſet eius pedis ſoleam exercitatione à tendine diſciſſam; ſtupens tolerantiam, & emittens voces Chananaæ ſimiles, dans ei funiculum, rogat, vt eum circa eius pedem inuolueret, & ei ruſum reddat: Hæc eſt, inquiens, ſumma meæ petitionis. Ille verò primùm quidem non ſuſtinebat: deinde motus etiam illius lacrymis, & præterea Epiſcopi & cæterorum verbis flexus, non ſolùm illum cùm funem circumuoluiſſet, ei reddidit; ſed etiam ſignificauit fore, vt ipſa pareret filium, & prædixit nomen filij: Zenonem, dicens, ò mulier, vocabis filium. Et ſic quidem Sanctus. Ego autem nihil dicam amplius: clarum eſt enim ita eueniſſe: nihil enim excidebat ex ijs, quæ ab illo prædicebantur.

LX. BASILISCVS PROCVMBIT AD PEDES DANIELIS.

Propterea Sanctum quoque timens Imperator, & ei omninò repugnare declinans, eum aggreditur arte & blanditijs: & cùm ipſe ſæpè eum & per multos vt ad ipſum veniret, precatus, non perſuadebat; ipſe ad eum venit, & ritu ſupplici adorat, & illius pedes prehenſat, rogans, vt ſibi detur venia. Ille autem (quis enim ad ea videnda erat ipſo perſpicacior?) illum quidem tunc multis probris inſequitur. Deinde etiam aperit id, quod multos latebat: Humilitas illa, dicens, & contritio eſt artificioſa ſimulatio, de induelle contegens importunitatem eius & immanitatem: ſed citò videbitis, qui omnia perſpicit, Dei oculum & validam manum, quæ etiam potentes deijcit. Atque cùm ſic quidem Sanctus tam multa feciſſet miracula, Dei q; vertiſſet & profligâſſet hoſtem, & res Eccleſiæ benè conſtituiſſet, quinetiam futura prædixiſſet: reuertitur ad columnam, & certamina ac labores magno ac forti animo ſuſcipit. At de Daniele hactenùs. meminit earumdem rerum geſtarum Nicephorus, qui & iſta addit [a]: *Baſiliſcus motum plebis vrbanæ veritus, in ædes Imperiales extemplò reuerſus eſt, & Senatui indixit, ne moleſtiam Acacio exhiberet, quòd multitudo ad incendendam vrbem parata eſſet.*

a Niceph. l. 16. c. 6.

LXI. Eadem de Daniele & Acacio habet Theodorus Lector [b], qui addit prætereà Olympium monachum magnâ libertate inuectum eſſe in Baſiliſcum Imperatorem. Iniectum quidem fuiſſe ignem in vrbem in inuidiam Baſiliſci conſtat: de quo incendio iſta habet Cedrenus: *Hoc Imperatore creato, incendium florentiſſimam vrbis partem abſumpſit: Ortum enim è medijs Chalcopratijs, cùm vtramque porticum, tum contigua omnia & baſilicam deuorauit, in qua fuit bibliotheca librorum millia centena vicena continens: Inter quos libros fuit etiam draconis inteſtinum pedes centum viginti longum, cui Homeri poëmata Ilias & Odyſſea aureis litteris fuerant inſcripta cum hiſtoria rerum ab heroibus geſtarum. Perdidit etiam media in Palatijs domûs vtramque porticum, & in Lauſo pulcherrima donaria: ibi enim multa antiquorum ſimulacrorum erant poſita, vt ſtatua illa nobilis Gnidiæ Veneris, itemque Samiæ Iunonis, & ex alia materia Lydiæ Mineruæ, quam Amaſis Ægyptiorum Rex ſapienti Cleobulo miſerat, aliaque infinita,* exceſſit ſcilicet. *Excurrit ignis etiam vſque ad forum Conſtantini Magni. Ea propter in odio vniuerſorum fuit Baſiliſcus, incendiumque & euerſio vrbis cognominatus: nam alludebant ad ſerpentis nomen atq; naturam. Scripſit igitur ad Zenonem Senatus,* &c. ſed hæc poſteà.

b Theod. Collect. li. 1.
DE OLYMPIO MONACHO.

LXII. Quomodò autem inter hæc Acacius non contentus ipſe non laceſſiri, ſed conſulens omnibus Eccleſijs Orientis extorſit ab eodem Imperatore abrogationem ſancitæ legis aduerſus Chalcedonenſe Concilium, ita narrat Euagrius [c]: *Eſt porrò apud eumdem ſcriptorem, nempè Zachariam, Acacium Antiſtitem Conſtantinopolitanum his de rebus circuiſſe, monachoſque & populum Conſtantinopolitanum contrà Baſiliſcum vtpotè hæreticum concitâſſe: illumque abrogâſſe litteras generatim ſcriptas ad omnes, atque adeò decreuiſſe, vt ea quæ tam temerè & quaſi repentino impetu facta fuiſſent, penitus abrogarentur: effeciſſeq; vt contrariæ litteræ ab eodem Imperatore, quæ Concilium Chalcedonenſe approbabant, paſſim ad omnes mitterentur.* Cæterùm acta hæc eſſe ab Acacio vigore litterarum Simplicij Romani Pontificis, epiſtola Gelaſij Papæ ad Dardanos Epiſcopos manifeſtat, in qua hæc leguntur [d]: *Baſiliſcus (vt dictum eſt) tyrannus & hæreticus ſcriptis Apoſtolicæ ſedis vehementer infractus eſt, & à plurimis reuocatus exceſſibus.* hæc ibi. Subdit Euagrius: *Has autem literas, quas ait contrarias alteris fuiſſe, Zacharias, qui quamdam animi ſui affectionem ſecutus, totam illam conſcripſit hiſtoriam, miſſas fecit; quæ quidem litteræ ita ſe habent:*

c Euagr. li. 3. c. 7.
ACACIVS AGIT VT BASILISCVS AVG. REVOCET DATVM RESCRIPTVM.

d Epiſt. 13. To. 1 epiſt. Rom. Pōt.

Contrariæ litteræ Imperatoris Baſiliſci.

Imperatores ac Cæſares Baſiliſcus & Marcus. Apoſtolicam & Orthodoxam fidem ab initio in Eccleſiis conſeruatam, & ad noſtrum vſq; continuatam Imperium, & nobis iam regnantibus cuſtoditam & in perpetuum cuſtodiendam, in qua baptizati ſumus & credimus, ſolam integram firmamq; retinendam, retentamq; in omnibus Catholicis & Apoſtolicis Orthodoxorum Eccleſiis perpetuò continuandam decernimus, nullamq; prætereà quærendam eſſe. Quam ob cauſam literas nobis imperantibus ſeu generatim ad omnes ſcriptas, ſeu alias, vel ſi quid prætereà fidei & Eccleſiaſticæ conſtitutionis gratiâ à nobis editum ſit, mandamus irrita fieri abrogariq;, atq; tum Neſtorio & Eutycheti, tum omnibus, qui ſunt eiuſdem cum illis opinionis, tum omni deniq; hæreſi anathema denunciari, & nec Concilium cogi, nec inquiſitionem fieri de fide; ſed ea, quæ de ea decreta ſunt rata ſtabiliaq; manere. LXIII.

ADICTVM BASILISCI PRO FIDE CATHOLICA.

Quinetiam prouincias, quarum Epiſcoporum creatio penes ſedem huius regiæ & illuſtris ciuitatis eſt, reuerendiſſimo & ſanctiſſimo Patriarchæ & Epiſcopo Acacio reſtitui: atque Epiſcopos, qui illis etiam præſunt prouincijs, proprias nihilominus ſedes tenere; ſic vt poſt iſtorum mortem nullum præiudicium contra ordinationis ius, quod ad ſanctam ſedem huius regiæ & eximiæ vrbis pertinet, ex ea re fiat. Deniq; quòd hoc diuinum noſtrum decretum vim habeat diuini edicti, nemini dubium & obſcurum eſſe volumus. hactenùs noua ſanctio priorem abrogans. De eiuſmodi autem edicto Theodorus Lector his verbis meminit, addens nouam hanc cauſam eius ſanctionis edendæ: *Baſiliſcus* (inquit) *cognito Zenonis motu, quem Iſauria concitauerat, Zenonidem coniugem ſuam ſumit, & Acacio ſe & clero & monachis in Eccleſia purgat, ſediq; illi iura ſua reſtituit, & alio edicto priora abrogat.* LXIV.

Intelligis atque ſatis perſpicuè intueris, lector, quantam in Principibus ius regnandi pariat inconſtantiam. Qui enim iam à temporibus Leonis Imperatoris Eutychianam ex animo ſectatus eſt hæreſim, & factus Imperator eamdem publicâ ſanctione muniuit ac promulgauit: paulò pòſt cùm ob eam cauſam aduerſari ſibi expertus eſt Senatum & populum, & ſuper omnes Conſtantinopolitanum Epiſcopum, Zenonemq; audiuit è latebris emerſum conflaſſe exercitum in Iſauria; vt imminentem ſibi ruinam vitare poſſet, mox inſtar Protei mutat formam, apparenſq; ex improuiſo Catholicus, vt Saul inter Prophetas, pro recta fide promulgat edicta, & promulgatas aduerſus Catholicam fidem leges antiquat atq; penitùs delet, ſeque vt Samueli Saul duplex animo, arbitrio tradit Epiſcopi. Ita planè verſipellis hæreticus, quæſtum pietatem putans, veluti quâdam nundinatione, ſimulatâ religione redimere conatus eſt firmitatem vacillantis Imperij, bis impius, dũ abutitur ad lenocinium pietate, ter quaterque ſacrilegus, dum ſacri cultûs pretio mercari conatur regnum. LXV.

Cæterùm quod ad ſanctionem pro fide Catholica poſtremò editam pertinet: ſicut priorem illam impiam à Timotheo inuaſore ſedis Alexandrinæ, impugnatore Cõcilij Chalcedonenſis ſcriptam fuiſſe diximus; ita hanc ob Acacio dictatam & Imperatori ſubſcribendam oblatam, ex ijs, quæ dicta ſunt, facilè intelligere poſſumus. Cognoſcis etiam, ſi attendis, in ea eſſe poſita, quæ à Simplicio Papa ad Acacium ſcribente adeò fuerant inculcata; nimirùm nullatenùs permittendum, vt in cauſa fidei iterum OEcumenicum Concilium cogeretur. At quòd ad finem eius per Acacium additum eſt, vt per Baſiliſci eiuſmodi ſanctionem reuocaretur, quod per Leonem Romanum Pontificem tempore Concilij Chalcedonenſis fuerat abrogatum præſumptum priuilegium eius Eccleſiæ, vt ſub alijs metropolitanis Eccleſijs poſitos ordinaret Epiſcopos: res planè indigna fuit Acacio, vt à tyranno atque hæretico & ſæculari poteſtate priuilegia quæreret ſtabiliri, quæ neque in magno Conceſſu Patrum ſtatuta vim valuerant ſub Anatolio obtinere. ex qua quidem adipiſcendi primatum prurigine maximas ſibi ac poſteris Acacius ſtruxit diſſenſiones, de quibus ſuo loco dicendum. At hæc de Baſiliſci & Acacij rebus geſtis hoc anno cœpta, in ſequentem etiam propagata fuiſſe, dicere iure poſſumus: ſed nonniſi reſtitutione Zenonis ſequens LXVI.

ACACIVS A TYRANNO IVRA ECCLESIÆ OBTINET.

annus

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

annus à præſenti certis notis diſtingui poſſe conceditur. agemus igitur de ea ſuo loco.

LXVII. Hoc eodem tempore, cùm Baſiliſcus regnaret, & cum eo impietas vexillum erexiſſet, fideſque Catholica eſſet vndique peſſumdata, Gelaſius quidam Cyzici verſatus, aduerſus Eutychianos hæreticos, qui impugnante Chalcedonenſe Concilium, profeſſores ſe eſſe Magni Nicæni Concilij vanè gloriarentur, edidit, quæ reperit à Dalmatio Cyzici Epiſcopo conſcripta Acta Nicæni Concilij: de cuius lucubratione Photius hęc habet in Bibliotheca: *Acta Primæ Synodi*, nempe Nicænæ, *tribus tomis, auctore Gelaſio. Quæ quidem non verè Acta ipſa, ſed de rebus geſtis in Synodo hiſtoria: humili namq; ſermone, ſed diligenti tractat ea, quæ in Synodo contigerunt.* hæc Photius. Extat ipſum quidem opus Gręcè ſcriptum in Vaticana bibliotheca, Latinitate donatum ab Alphonſo Piſano Societatis IESV profeſſore viro doctiſſimo, ſed abſque Gelaſij auctoris titulo, quem ex Photio oportuit petijſſe. Porrò inter alia idem auctor, cùm præfatur, hæc habet: *Poſt aliquot autem annos cùm per voluntatem Dei huc perueniſſem, in prouinciam dico Bithynorum, & commotio & inquiſitio magna fieret poſt impij Baſiliſci tyrannidem aduerſus Catholicam & Apoſtolicam Eccleſiam Dei, & fidem Apoſtolicam in ea conſtitutam; ſuccedente potiſſimum, atque Imperatoris aulam commouente factione illorum, qui hæretico Eutycheti conſentiebant, vt fidem Patrum, Nicænam, inquam*, exploſo Chalcedonenſi Concilio, *teneremus: illi quidem à nobis confutati ſunt, quippe qui eius fidei hoſtes erant: neque enim ſciebant, quid dicerent, aut de quibus affirmarent. Proferente enim me quæ in illa ſancta Orthodoxorum Dei corona in Spiritu ſancto à Domino per eos fuerant explicata, reſiliebant à nobis peiorem Arianâ blaſphemiam linguâ ſuâ proferentes*, &c. hæc Gelaſius aduerſus Eutychianos ſtrenuus pro fide Catholica propugnator, de quo rurſus inferiùs dicendum erit.

LXVIII Cùm his flagraret incendijs Oriens Iudæorum præcipui Rabbi Aſſe & Rabbi Hammai confarcinârunt Thalmud Babylonicum blaſphemijs ſcatens. tertia hæc fuit collectio: nam prima habita eſt à Iuda Simeonis filio, anno centeſimo & quinquageſimo ab vltima clade Hieroſolymorum; ſecunda verò à Rabbi Ioannam, anno trecenteſimo ab eadem clade: ſed de his pluribus Sixtus [a]. Iam verò conuertamus oculos in Occidentem.

a Sixt. lib. 2.

LXIX. GENSERICI OBITVS. Hoc anno Genſericus Rex Wandalorum in Africa vitâ functus eſt, cùm regnâſſet (ſecundùm ſententiam Victoris [b]) annos triginta ſeptem, licèt Procopius [c] trigintanouem Genſerici regno tribuat: ſed Victorem res ſui temporis ſcribentem præſtat audire. Porrò eiuſmodi numerum annorum regni Genſerici ducere eum à tempore captæ Carthaginis, non autem ex quo Wandali in Africam ingreſſi ſunt, ſatis poteſt intelligi, dum ſuperiùs numerat quindecim annos eiuſdem regni tempore, quo Romanam cepit vrbem, quem neceſſe eſt numerum cœpiſſe ab anno quadringenteſimo quadrageſimo, qui primus numeratur poſt captam Carthaginem: nam ipſam vrbem Romam liquet à Genſerico captam (vt dictum eſt) anno Domini quadringenteſimo quinquageſimo quinto. Prædicatur hic Regum omnium feliciſſimus: Etenim nulli planè vmquam id datum eſt, duarum totius Orbis potentiſſimarũ vrbium expugnatorem fuiſſe, Carthaginis atq; Romæ, potitumq; manubijs de eis erexiſſe trophæa. Vt ex his quanti Deus faciat mundi regna, atq; præſentis vitæ gloriam, quibus locupletauit crudeliſſimum barbarum, eúmdemque perfidum Arianum, ipſi Deo ſemper infenſum, ſanguine martyrum cruentatum, intelligi poſſit.

b Victor. de perſecut. VVandal. lib. 1.
c Procop. de bello VVandal. lib. 1.

LXX. HVNERICVS SVCCESSOR GENSERICI QVALIS. *Mortuo igitur Genſerico* (inquit Victor [d]) *Hunericus maior filius patri ſuccedit. Qui primordio regni (vt habet ſubtilitas barbarorum) cœpit mitiùs & moderatiùs agere, & maximè circa religionem noſtram: vt etiam vbi anteà ſub Genſerico Rege prædicatum fuerat, ne ſpirituales fierent conuentus, conuenticula concurrerent populorum. Et vt ſe religioſum oſtenderet, ſtatuit ſolicitiùs requirendos hæreticos Manichæos, ex quibus multos incendit, plurimos autem diſtraxit nauibus tranſmarinis: quos penè omnes Manichæos ſuæ religionis inuenit, & præcipuè presbyteros & diaconos Arianæ hæreſeos. Vnde magis erubeſcens, ampliùs in illos exarſit. De quibus repertus eſt vnus nomine Clementinianus monachus illorum, ſcriptum habens in femore, Manichæus diſcipulus Chriſti Ieſu. Propter quod magis laudabilior memoratus Rex videbatur, in vno diſplicens, quia cupiditati inſatiabili vehementiùs inhiabat, & prouincias regni ſui varijs calumnijs atque indictionibus onerabat; vt de illo præcipuè diceretur, Rex egens magnus eſt calumniator.* hæc de primordijs Hunerici Victor; reliqua autem de eo ſuis locis dicenda erunt.

d Victor. de perſecut. VVandal. lib. 2.

IESV CHRISTI
Annus 477.

SIMPLICII PAP. Annus 10. BASILISC. IMP. 2. ODOACR. REG. 2.

I. SEQVITVR Chriſti annus quadringenteſimus ſeptuageſimus ſeptimus, quem nullius illuſtrauit Conſulatus: nam nonniſi poſt Conſulatum inſcribi conſueuit Baſiliſci atque Armati.

BASILISCVS IMPERARE DESINIT. Quo ipſo anno, eodem Baſiliſco Imp. in ordinem redacto, Zeno iterum imperauit. Tenuiſſe autem Imperium Baſiliſcum annum vnum & menſes ſex, dictum eſt ſuperiùs; licèt Procopius [e] annum vnum & menſes octo ipſum imperâſſe tradat: quinetiam & Cyrillus in Saba teſtatur menſes viginti Baſiliſcum regnâſſe. Quonam autem modo acciderit, vt peſtilens homo ſublatus fuerit, audiamus à Procopio, qui ait: *Cùm Baſiliſcus octo menſes ſuper annum tyrannidem exercuiſſet, omnibuſq; ob eius auaritiam & aulicis & militibus infenſus eſſet: à Zenone tandem exercitu petitus eſt. Vbi amborum copiæ in conſpectu fuêre, Armatus (ſic enim nomen Duci erat, qui ab eo miſſus fuerat) Zenonis Ducibus ſe cum toto tradit exercitu.* Sic igitur Deo & hominibus inuiſus Baſiliſcus, Armati Exconſulis & Magiſtri militum defectione, Imperio excidit. Sed quid poſt hæc? ſubdit Procopius:

e Procop. de bello VVandal. lib. 1.

II. BASILISCVS CVM SVIS FAME PERIRE COGITVR. *Igitur Conſtantinopoli Baſiliſcus acceptæ cladis & proditionis nuncio, protinùs in templum confugit: vbi captus ab Acacio Præſule Conſtantinopolitano ob eius impietatem, ac Zenoni traditus eſt: Nam ab Orthodoxa fide deficiens, in Eutychianam ſectam inclinauerat, omnemq; vitam peſſimis moribus inquinauerat, ex quo odio cunctis erat. Zeno rurſum Imperium repetens, Armati officium ante omnia probauit: verùm paulò poſt eum in ſuſpicionem venientem de medio ſuſtulit. Baſiliſcum autem tyrannum ſimul cum vxore & filijs in Cappadociam mittens hiemis tempore, iuſſit neque veſte, neque cibarijs iuuari. Ex quo breuiter vnà ſe complexi corporibus, collacrymantes miſerè perierunt: vnde tyrannidis pœnam breui tempore dedit. Sed hæc poſteà contigerunt.* hucuſque Procopius. locus præſtitutus exilio, Lymnis à Marcellino nominatur, vbi Baſiliſcus cum ſuis fame contabuit. iſta quidem ipſe hoc anno poſt Conſulatũ Armati. *Talis clauſit fine vitam impius Baſiliſcus, vti fame periret, qui* (inquit Suidas) *pecuniam exegit ab Eccleſiarum Epiſcopis, & Acacium Conſtantinopoli Epiſcopatu propemodùm pepuliſſet, niſi à multitudine eorum, qui monachi dicebantur, reprehenſus fuiſſet, homo inſigni auaritiâ, vt ne cerdonibus quidem & contemptis opificibus parceret, omniaq; plena eſſent lacrymarum inter illas exactiones.* hæc Suidas.

III. His enarratis de miſerando interitu Baſiliſci tyranni, adiungamus, quæ idem habet Suidas de nece Armati, qui hoc ipſe anno (vt vidimus) ab eodem Baſiliſco in Conſulatu collega aſſumptus eſt. Erat hic cognatus ipſius Baſiliſci, Zenonidis verò Auguſtæ (vt idem tradit) adulter; de cuius interitu iſta habet: *Armatus plurimum potuit apud Zenonidem Imperatricem & ipſum Baſiliſcum. Eſt autem occiſus à Zenone Imperatore, ac cæde eius ciues admodum ſunt gauiſi: nam ſub Leone quoſcumque Thraces, qui ſeditionem nouerant, cepiſſet, hos manibus amputatis dimiſerat. Ceterùm Onoulus quidam eum interfecit, quem Armatus pauperem, & recens à barbaris venientem humaniter ſuſceptum, Comitem primum fecerat, deinde Præfectum Illyricorum, & ad conuiuia multo argento inſtruxerat: ſed is barbarica perfidiâ & ſanguinariâ manu gratiam illi retulit.* hæc Suidas. Iſta porrò contigerunt, vbi Zeno, ſublato è medio Baſiliſco, in Imperium regreſſus eſt.

ARMATI INTERITVS.